

ГАЛИНА ПОТАРЕЙКО: «ХОЧУ СТВОРИТИ СВІТ, В ЯКОМУ МЕНІ БУЛО Б ТЕПЛО І ЗАТИШНО»

КОЖНА ЛЮДИНА ПРИХОДИТЬ У СВІТ З ПЕВНОЮ МІСІЄЮ І ЇЇ ДАРОВАНИ БОГОМ РІЗНІ ТАЛАНТИ. ЩОПРАВДА, НА ЖАЛЬ, МИ НЕ ЗАВЖДИ РОЗКРИВАЄМО ЇХ У ПОВНІЙ МІРІ. КОСТОПІЛЬСЬКИЙ КРАЙ БАГАТИЙ НА ТАЛАНОВИТИХ, ТВОРЧИХ ЛЮДЕЙ. НА ПЕРШИЙ ПОГЛЯД ЗДАЄТЬСЯ, ЩО ВОНИ НЕ ВИРІЗНЯЮТЬСЯ СЕРЕД ІНШИХ, ТАКОЖ ЗАКЛОПОНАНИ БУДЕННИМИ СПРАВАМИ. ТА ПОСПІЛКУВАВШИСЬ БЛИЖЧЕ, ВІДЧУВАЄШ ТУ НЕЗРИМУ БОЖУ ІСКОРКУ, ЯКА СПАЛАХУЄ В ЇХ СЕРЦЯХ.

Кореспонденту нашого часопису випала нагода зустрітися з талановитою вродливою жінкою, поетесою, художницею, педагогом, жителькою села Лісопіль Галиною Потарейко. Дивуєшся, як вміло Творець поєднав багатогранні таланти в її особистості. Душа Галини Борисівни тонко відчуває будь-які прояви в суспільстві, сприймаючи своїм щирим серцем людську радість і біль.

- Галино Борисівно, розкажіть, будь ласка, нашим читачам про себе.

- Народилася я у мальовничому селі Лісопіль і дякую долі за це. За скромність селянського побуту, за те, що мала змогу рости серед простих працьовитих людей. Довколишня краса змалечку формувала мій світогляд. Любов до природи навчила чути музику дощу, пісні лісу, плач вітру і породила потребу відтворювати її у слові та фарбі. Моя мама, Євгенія Олександрівна, будучи творчою і вольовою людиною, передала й мені любов до рідного краю. Вона — вміла вишивальниця, а мамин співочий голос був окрасою багатьох сільських заходів. Разом з татом, Борисом Гордійовичем Степанюком, котрий працював у лісгоспі, вони виховали трьох дітей: синів Володимира та Віктора, і мене. Брат Володимир заклав у моїй душі перші зерна духовності. Він - педагог за покликом душі, поет. Саме йому я приносила свої перші вірші, прислухалася до мудрих порад. Віктор у нас вирізняється надзвичайною добротою, паростки якої передав мені. Після закінчення



Галина Потарейко з донькою Орісеєю

не можу.

До речі, про Галину Борисівну тепло відгукуються односельчани, високо цінуючи її знання. Вона вправно робить ін'єкцію, а головне - поставить правильний діагноз.

- Коли вперше Ви відчули у собі поетичні здібності?

- Вірші почала писати зі шкільних літ, щоправда, не друкувала їх. Якось під час навчання в інституті подруги зробили мені сюрприз — показали вірші поету,

ку лавру, де отримую духовну підтримку і натхнення.

- Ви — організатор дитячого просвітницького товариства «Сонце-грай». Які напрямки його діяльності?

- З 2005 року в Мащанській ЗОШ діє це товариство. Метою його є відродження й популяризація духовної культури. 76 дітей беруть у ньому участь. Хочеться, щоб наші діти не втрачали здавна притаманного українському народу християнського коріння, були добрими,

роботи вражають майстерністю та досконалістю. А ще любить бісероплетіння, створювати композиції із сухих квітів. У помешканні Галини Потарейко відчувається і вміла рука господаря. Чоловік Ярослав має «золоті» руки - виконує будь-які столярні та будівельні роботи. Впорядковане подвір'я прикрашають різнобарвні квітники та екзотичні рослини. Не перестаєш дивуватися, як талановитій жінці вдається всюди встигати і давати всьому лад. Про Галину Борисівну можна багато ще писати, адже вона - неординарна особистість, щедро наділена талантом від Бога.

- Що побажаєте читачам «Віче Костопільщини»?

- У кожній людини стільки стежок, як гілочок на дереві. Колись мій син Андрійко ще маленьким запитав: - Мамо, куди ведуть усі ці дороги?

- У пору стиглого літа, - відповіла я. - То ж бажаю читачам газети, щоб їхні дороги усі вели в літо за будь-якої пори року. У тепле літо людських почуттів та стосунків, у щедре літо достатку, у яскраве літо гармонії, досконалості, у кришталеве літо здоров'я.

- Дякую Вам за розмову і зичу подальших успіхів та злетів у творчості.

Пропонуємо увазі читачів декілька поезій Галини Потарейко.

ОБЕРІГ

Зозуля навіщує літ...

А чи для щастя, чи для болю?

Шукаю папороті цвіт

На оберіг своєї долі.

Через роки несу Любов

У храм Добра, не ради честі!

Творю молитву знов і знов,

І знов спинюсь на перехресті.

Вже близько, аж горить в очах,

Іскриться, грає, пламеніє.

Зірвати час? Спиняє страх —

А чи мене, а чи надію?

Святий мій, тихий оберіг!

е Костопільщини. - 2011. - №40/1 жовт./ - с.8.

передав мені. Після закінчення восьмирічної школи №4 міста Костопіль вступила до медучилища. Десять років пропрацювала у ФАПі села Лісопіль, була завідуючою, працювала у стоматполіклініці м. Костопіль.

- Чому Ви вирішили змінити свій фах?

- Робота медпрацівника мені подобалася, та важко переживала людський біль, кожного разу сприймаючи його як власний. До того ж, прагнула самодосконалення, тому й вирішила вступити на художньо — педагогічний факультет Рівненського інституту культури, де здобула професію театрального режисера та педагога. Працювала вчителем ЗОШ №3 міста Костопіль, а з 2005 року — заступник директора з виховної роботи Мащанської ЗОШ I-III ступенів. Викладаю предмети мистецького циклу.

- Ким за фахом Ви себе відчуваєте перш за все?

- Колись Анатоль Франс сказав: «Мистецтву загрожує два страховиська: митець, котрий не був майстром, і майстер, котрий не був митцем». Я себе не вважаю ні митцем, ні майстром. А просто хочу створити світ, в якому мені було б тепло і затишно. Це допомагає піднятися над сірою буденщиною, що гнітить і «замулює», допомагає долати негаразди, болі, жалі, бо в кожній людині є два світи: один - що Бог створив, інший - що творить собі людина по мірі своїх сил. Моє сходження на вершину людської досконалості триває, сповнене злетів і падінь, пов'язане із пошуком себе в цьому оманливому світі. Усі роки я мандрую «шляхом Колумба власної душі» і відкриваю в собі щось нове і нове. Я цим живу! Хто я? Медик, поет, режисер, педагог, художник? Найголовнішими проявами людського духу вважаю душевну красу, любов та віру у Бога. Саме через ці вічні категорії християнських добродійностей я реалізую себе. Намагаюся цьому навчати школярів засобами мистецтва, які збагачують духовно.

- За медичною допомогою до Вас і досі звертаються люди?



краєзнавцю Іванові Пашуку. Поезія йому сподобалася і незабаром у газеті «Вільне слово» з'явилася добірка моїх віршів «Щира сповідь серця» із його вступним словом. У колишній районній газеті «Червоний промінь», яку редагував Петро Велесик, також друкувалися мої вірші, згодом — у «Віче Костопільщини».

- Що вплинуло на розкриття Вашого таланту художника?

- На творчість мене надихає краса оточуючого світу, щира віра в Господа. Наше сьогодні — переплетення двох ниток часу, а ми — орнамент на полотні, що ніби впливає з білизни майбутнього, водить по лабіринтах забутих знаків минулого. І так хочеться зібрати, стягнути нитки полотна часу, щоб зберегти орнамент — людину, відкрити в ній неповторність і талант. Тоді орнамент стане яскравішим. І кожна стягнута нитка зв'язує людину із Творцем.

- Яка тематика картин?

- Різноманітна. Є пейзажі, натюрморти. Впродовж останніх років малюю картини православної тематики: монастирі, церкви, побут ченців. Близько 40 разів

світляки мій, тільки обери: Десять тут, десять там магічне коло. Ще мить, ще мить — та раптом сніг! Куди ж сховатися? За слово?

Душа знаходить спокій, споглядаючи на домашній іконостас господині. Дізнаюся, що невеличка ікона Успіння Пресвятої Богородиці, котру Галині Борисівні подарувала мама, (ікона була родинною реліквією - уривок газетного паперу, що лежав з другого її боку, датований 1856 роком), з плином часу потемніла. І ось років п'ять тому, як святиня оновилася — фарби набули яскравого кольору.



Роботи Галини Потарейко

Спочатку оновився лик Богородиці, а згодом і вся ікона. Напевно, неспроста Бог створив таке чудо у помешканні жінки, адже вона шанує православні традиції і передає їх власним дітям та вихованцям.

Галина Борисівна займається ще й декоративним розписом по дереву: милують око її роботи — сувенірні тарілки, шкатулки, скарбнички, майстерно розмальовані.

Талант від мами передався доньці Орисі, учениці 9 класу. Дівчинка навчається на відмінно, є переможницею різноманітних літературних та екологічних конкурсів. Ориса захоплює

Світляки мій, тільки обери: Десять тут, десять там магічне коло. Ще мить, ще мить — та раптом сніг! Куди ж сховатися? За слово?

ТОБІ МАЛЮЮ МАКИ БІЛІ

Тобі малюю маки білі,
То ж дай хоч пристрасті краплину.
Летять слова вже запізнілі
У небо болем журавлиним.

Відлуння житиме до ранку,
А літня ніч спочинку просить.
В одежі з білого серпанку
Зустріну вкотре жовту осінь.

Пов'яже маки перевеслом
Блукалець-вітер на дорогах,
А мрії дивні знов воскреснуть
Туманом білим, мов тривога.

Торкнися слів! Які вони на дотик
В передчутті прийдешніх зим?
Холодне ехо з дивних гротів,
Де спить хурделиць білий дим
Й хова слідів майбутніх кроки.

Ти не прийдеш! Нема стежок
в магічних колах
Серед оманливих завіс.
Цвітуть в снігу червоним болем
Гарячі маки наших сліз —
Ми їх зірвали в стиглих полі.

Півзвуки, півтіні ілюзій буденних,
А дім на піску — напівдім, напівхлам.
Візьми сльози в суму і бреди,
мов нужденний,
Чумацьким шляхом навстріч
грозам й вітрам.

Піврадість, півгоре затремтить,
заголосить
В повітрі вологим від дощів і від сліз,
Сполохане літо стернею у осінь
Крізь поле життя хрестом
ляже навскіс.

Збагнеш мудрим ти серцем —
півістин немає,
Півслів, півлюбові в життя на межі.
Твій ангел крильми захистить, заховає,
На східцях митарств повноту збережи.